

Miercuri, 4.V.94

După-amiază a fost teroare. Am început cu sol, m-a bătut și s-a purtat urât cu mine. Mi-a dat de 2 ori tare cu cauciucul peste fund. După ce m-a bătut, nu am mai făcut nimic. Îi făceam în contră și făceam mutre. Apoi m-a trecut la sărituri. Acolo mi-am bătut joc de ea, atunci Lili m-a dat afară din sală. Am stat în vestiar tot schimbul, apoi m-a chemat la paralele. Acolo am mers bine cu o singură excepție, m-am lovit la coaste. După antrenament mi-a zis că nu mai face niciodată cu mine sărituri și mi-a mai spus CATÂR ÎNCĂPĂȚÎNAT.

4 iunie 94

Azi a fost ziua mea de naștere. M-am certat cu Cristina Munteanu din cauza magneziului. Erau niște cuburi de magneziu pe dulap și eu am sfărâmat unul dintre ele. Apoi ea m-a făcut „nesimțită”. Eu, fiind ziua mea, m-am supărat și am început să plâng. D-ra Lili m-a întrebat ce am, iar eu am spus că n-am nimic, dar ea deja știa. A chemat-o pe Cristina și-a bătut-o. O colegă, Lucica Rusan i-a spus tot ce se întâmplase fără ca eu să știu. Apoi mi-am cerut iertare, dar Cristina nu mi-a răspuns nimic.

Lili avea câteodată simpatii sau antipatii inexplicabile și trecătoare față de unele sau altele dintre noi; ceea ce, într-o echipă, nu se prea face... Am încasat-o și eu de la ea, destul, dar nu-i port pică. Era iute la mânie și la meserie. La început, când vedeam ce le făcea celorlalte... mă cam umpleam de groază. Eu, care veneam de acasă cu spaimile și obsesiile mele – era tocmai ce nu-mi trebuia. Uneori, teroarea e mai greu de suportat când te temi că vei fi pedepsită, decât pedeapsa în sine. Poate și de aceea mă străduiam să fac tot ce trebuie, să preîntâmpin nemulțumirile la adresa mea și să evit... restul. În măsura posibilului! Mă bizuiam, ca să scap cu bine, pe îndemânarea, abilitatea, agilitatea și perspicacitatea mea.

De altfel, Lili a fost unul dintre pușinii oameni care (la un moment dat, în trecut, de față fiind și alte colege, mai în glumă, mai în serios) și-a cerut scuze pentru micile nedreptăți pe care, din greșeală, ni le făcuse. Am iertat-o, am înțeles-o și o apreciez în mod deosebit. Și noi, niște copile, puteam să ne exasperăm, câteodată, antrenorii.

Coincidență: azi, când scriu despre fosta mea antrenoare, apoi colegă, este... tocmai ziua ei de naștere. La mulți ani, Lilișor!

Paradoxal, ea s-a apropiat de mine după o situație cam... hai să n-o caracterizez; căci era, acolo, un fel de „obicei al pământului” – percheziționarea obiectelor personale sau „incretizarea” corespondenței...

Eram într-un cantonament în Parâng, pe care-l țin bine minte, căci acolo ne-am umplut toate, pentru prima oară, de păduchi. (Probabil că erau fideli locatari ai saltelelor de la cabană.) Așa că toate am avut parte de administrarea medicamentului Pedimol, care – din cauza mirosului îngrozitor de petrol – obliga la purtarea permanentă a căciulițelor pe cap. Ei bine, pe lângă toate problemele epidemiologice, Lili tocmai îmi scotocise (în interes de serviciu, desigur!) prin dulap, găsim nu mâncare, ci o... casetă audio. Cum să n-o asculte? Or, pe acea casetă înregistrasem un mesaj disperat către mama mea (de multe ori, aceasta era forma mea de a mă manifesta în situațiile dificile: fie scriam scrisori, pe care le expediam sau nu, fie mă înregistram spunând ceea ce aveam pe suflet). Acolo, în „corpul delict” analizat de Lili, plângeam și o rugam să nu se mai lase umilită și agresată de cel de-al doilea soț, să nu-i mai cânte-n strună și să nu-l mai întovărășească la băutură. Era, în acel mesaj copilăresc, destulă obidă, o disperare sinceră și, probabil, patetică. Pesemne că unele dintre aceste caracteristici au impresionat-o pe tânăra mea antrenoare. Dacă ar fi știut și că acel casetofon, cu tot felul de becuțe, pe care obișnuiam să-mi înregistrez ofurile, fusese cumpărat din pensia ei de urmaș și dăruit de sora mea Miki... Oricum, după

aceea am observat că, în măsura posibilului, se purta altfel cu mine. Sper că nu din milă, ci doar din înțelegere pentru durerea mea, amplificată de neputința de a face ceva și îngrijorarea față de evoluția mamei.

Acum, judecând lucrurile la rece, îmi dau seama că a mai comentat cu unul, cu altul... că drama mea, ascunsă cu grijă de mine, ajunsese și la urechile celor care aveau să-mi fie antrenori. Doar că, de la unii dintre aceștia, n-am observat vreun indiciu că ar ține seama sau... altceva în sensul acesta. Ba chiar dimpotrivă. Eu nu m-am plâns nimănui, nu m-am dus să cer ceva, să explic sau să mă scuz atunci când îmi era greu și, poate, aș fi avut nevoie nu de milă, ci doar de o brumă de înțelegere. N-a fost cazul. Așa că am fost obligată să mă țin tare. Să fac față. Să rezist. N-am conceput niciodată, oricât m-am simțit de nedreptățită, să cedez... să renunț.

Primii 3 ani petrecuți la școală (la clubul „Cetate”) au fost o perioadă fericită. Acolo pot spune că am deschis ochii asupra lumii din care făceam parte. Departe de mama și de surorile mele, nu m-am putut bizui pe alte ajutoare și am fost obligată să rezolv totul prin forțe proprii. Atmosfera la club era frumoasă, îmi plăcea și mă stimula. Pe lângă Parâng, am mai fost în tabere frumoase la mare – la Năvodari și Tuzla. Recunosc, chiar n-o duceam rău!

La școală, îmi aduc aminte cum făceam rândul pentru a merge la masă (care se servea în 3 serii succesive, de la mic la mare): era un cârd lung, în care ne țineam de mână și cântam: „La vârsta mea/ Am o dambla/ Vreau să ajung ca Nadia!” sau „Und’ te duci tu, mielule?/ La antrenament, domnule/ Cin’ te bate, mielule?/ Antrenorii, domnule”...

De asemenea, țin minte că, atunci când apăreau păduchii (căci povestea s-a tot repetat), aceștia se instalau, bineînțeles, și pe capul meu. Altfel, de câte ori s-a umplut școala de scarlatină, rubeolă sau alte boli contagioase, acestea se lipeau de toți – numai de mine nu! Era o senzație ciudată, neplăcută, să mă antrenez singură în sală, căci toate celelalte colege mobilau

infirmeria, iar toată școala era în carantină. M-am mirat de ce rezistență aveam. Această convingere a rezistat până la testele făcute la începutul sarcinii, când am aflat că dusesem pe picioare și rubeola, și oreionul!

Orele de școală le petreceam cu plăcere, învățând ușor, fără a fi împinsă de la spate. Îmi amintesc, amuzată, că tot la școală avea să apară, ceva mai târziu, prima simpatie pentru un băiat. Altfel, ne distram de minune, inventam giumbușlucuri nevinovate, dar care ne făceau să ne simțim bine, bucurându-ne de viață și uitând uneori de ce urma să mă aștepte la sală.

Pe de altă parte, pubertatea își revendica, în comportamentul nostru, ciudățeniile sale. Caractere în formare, dar și în căutare de sine, departe de casă, cu atâtea restricții în viața de zi cu zi – eram greu de strunit. Îmi amintesc despre teribilismele și micile răutăți cu care încercam, probabil, să-mi afirm personalitatea: până pe la 15 ani, nu mă puteam stăpâni (și nici nu voiam asta) să fac ceea ce se numeau „mutre”. Erau strâmbături fizionomice al căror scop era, la mintea mea de atunci, acela de a arăta că nu-mi convin niște treburi pe care eram obligată să le execut. Acum înțeleg că uneori erau dezagreabile, poate chiar ridicole, și că-i enervau pe antrenori. Atunci chiar meritam să o iau pe cocoșă. Sau, dacă nu înțelegeam o indicație (ori, și mai rău, nu eram de acord cu ea), făceam tot posibilul să arăt că indicația e proastă, că nu o pot îndeplini, că-mi iese prost. Dădeam drumul atunci la niște zdravene căzături cu tăvăleală pe jos, pe sub aparate, văicăreală, bombăneli și bosumflări copilărești. Văzându-mă, până și mama m-a rugat (după ce venise, împreună cu Miki și Brenda, să mă urmărească la un concurs) să nu mai fac atâtea figuri, că nu-i frumos. Am ascultat-o și am oprit recitalurile...

Spre norocul meu, soarta mi-a scos în cale oameni potriviți, care mi-au fost de un real folos – când le-am admirat, celor care meritau asta, calitățile sau, dimpotrivă, când mi-am dat seama ce urâte erau defectele altora. Singură fiind, am priceput că mă pot bizui doar pe mine și am învățat să mă cunosc – cu

bune și cu rele, cu defecte, abilități sau calități. Din fericire, nu m-am menajat și nici nu am încercat să scap mai ușor. Eram acolo, într-o elită de perspectivă, și trebuia să fac tot ce ținea de mine ca să evoluez, să corespund așteptărilor. Ale mele, în primul rând, dar și ale celor în care aveam încredere. Dincolo de autoritatea funcției și de rolul lor în creșterea mea, am respectat întotdeauna oamenii – de la directorul școlii, domnul Bănulescu, antrenorii Goreac, Cărpinișan sau Bellu până Kati Szabo, Dana Silivaș, Lili ori tanti Ana. Aceasta din urmă era o minunată persoană care încă de pe vremea soților Károlyi și a Nadiei se îngrijea gospodărește de afacerile administrative ale sălii și, ulterior, ale căminului nostru de la lot. Această femeie simplă, cu suflet mare, avea o prețuire aparte pentru mine. Îmi spunea că – din tot ce-i trecuse pe sub ochi – eu eram favorita ei. Și mie îmi făcea plăcere să discut cu ea, aveam de învățat multe despre viață, din înțelepciunea ei. De aceea, ne căutam una pe alta, spre a mai discuta de-ale noastre. Doar că ei îi era frică să o facă. (Odată, doamna Eta, asistenta medicală de la cabinet, o și muștrulise pe tema asta, atrăgându-i atenția, că „nici laăștia nu le place de ea”. Oare cine să fi fost „ăștia?”). Ca să nu fie văzută și pedepsită că stăm de vorbă, îmi făceam eu curat și, în răstimpul alocat de ea camerei în care locuiam, o rugam să stea, să-și mai tragă sufletul și să mai povestim. Iar eu „țineam de șase” ca să nu fie surprinsă și sancționată. Cum, tot așa, eram foarte apropiată de coregraful nostru, domnul Puia (de la care am aflat multe amănunte și fapte interesante, care m-au ajutat să înțeleg ce și de ce se întâmplau anumite lucruri), și de domnul doctor Oană, la care am ținut și țin în continuare, peste ani, cu respect și recunoștință pentru tot ceea ce, în timp, am ajuns să le datorez.

Jocurile noastre copilărești se desfășurau, desigur, în perimetrul școlii. Rareori eram scoase în oraș. Ce-i drept, la vârsta aceea nici nu simțeam cine știe ce nevoie de a „socializa” în exterior. Lumea noastră acolo era și ne simțeam bine în curtea mare, mărginită de clădirile liceului, ale sălii și căminelor.